

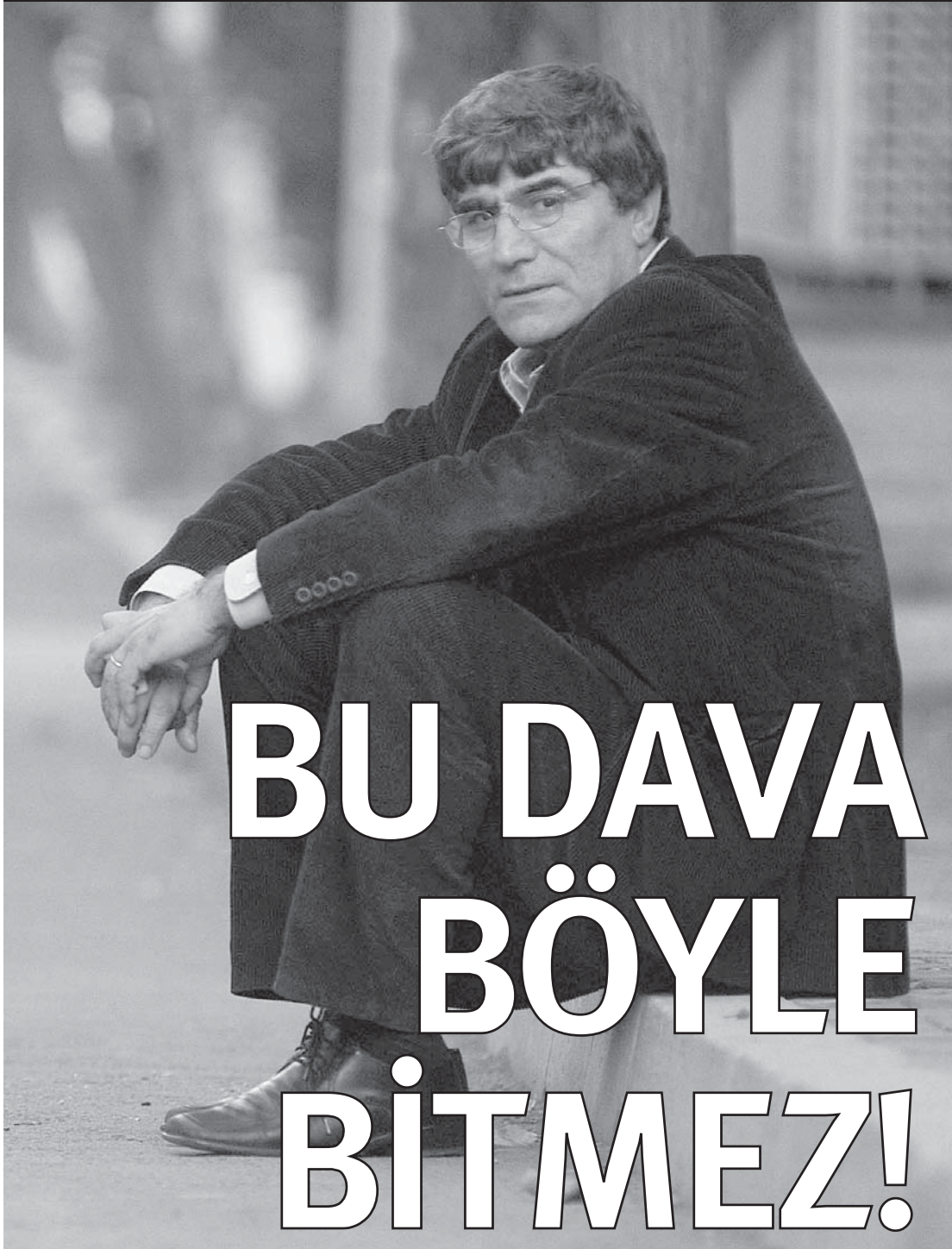
sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVİRİMCİ ANTİKAPİTALİST GAZETE

Sayı 428 ■ 18 Ocak 2012 ■ Fiyatı: 1 TL

Öldür diyenler korundu Cinayet örgütü beraat ettirildi

“KCK soruşturması”
savaş kışkırtması
S. 2

Tunus:
Devrim birinci
yılında
S. 5

Sol nasıl
alternatif
olabilir?
S. 6-7

Türkiye
kapitalizmi
kan üzerine
kurulu
S. 9

"Diyorlar ki devlete katil deme! Olur, seri katil"

Arat Dink

"Arat Dink 'bizimle dalga geçtiler' demişti. Dalganın en büyüğü en sona saklanmışlar. Meğer Hrant Dink üç-beş kendini bilmez tarafından öldürülmüş. Burada örgüt yokmuş. Bu kadarını beklemiyorduk. Bu karar yerleşik bir geleneğin bozulmadığı anlamına geliyor. Nedir bu gelenek? Devletin siyasi cinayetler geleneği, devletin bir kısım vatandaşını düşmanlaştırma geleneği devam ediyor... Bu dava bitmedi. Biten bir komedi dosyasıdır. Bizim için dava yeni başlıyor. Gideceğimiz pek çok yol var. Bunların her birini büyük bir kararlılıkla kullanacağız."

Avukat Fethiye Çetin

1915 geleneği sürüyor, Soykırım devam ediyor!

Hrant Dink cinayetinin ardından gazeteci Robert Fisk "1,5 milyon + 1" diye yazmıştı. Dink cinayeti davasında verilen karar soykırımın devam ettiğini gösteriyor.

Hrant Dink Ermeni olduğu için öldürüldü. **1915'te 1,5 milyon Ermeni'yi Soykırım'a uğratanların** başlattığı devlet geleneği kanla sürdürüldü.

Soykırımı inkarı suç haline getiren Fransa'ya çıkışın Başbakan Erdoğan, "şanlı tarihimize gurur duyuyoruz" demişti. Bu Hrant'ı katleden devletin zihniyetidir ve mahkeme kararı ile onaylanmıştır.

"Mücadele yeni başlıyor" sözü bir ajitasyon değildir. Asıl mücadele şimdi başlıyor!

1915 Ermeni Soykırımı devlet tarafından kabul edilmeden, katledilen halktan özür dilenmeden, Soykırımı övmek, çarpıtmak, inkar etmek Türkiye'de suç haline getirilmeden, Ermenilere yönelik her türden ayrımcılık son bulmadan adalet yerine gelmeyecek.

İrkçılığa ve siyasi cinayetlere karşı olanlar 1915 Soykırımı'nın tanınması için mücadeleyi yükseltmelidir.

Ermenilerin, Kürtlerin ve Türklerin başlattığı inkarcılara karşı imza kampanyasını destekleyebilirsiniz. Şu adrese gitmeniz yeterli: **inkaretme.org**

24 Nisan'da Taksim'de, Ankara'da, İzmir'de soykırımı uğratan 1,5 milyon insanı ve Hrant Dink'i anacağız yine. Siz de 24 Nisan anmalarının daha kalabalık ve etkili olması için çalışabilirsiniz.

- Ermeni Soykırımı tanınsın!
- Devlet Ermenilerden özür dilesin!

- Ermenilere yönelik her türlü ayrımcılık son bulsun!
- Hrant Dink için "öldür" diyenler yargılsın!

- 24 Nisan'da soykırımı uğratan insanları anmak için sokağa!

Bu dava yeni başlıyor

5 yıldır bir tiyatro oyunu gibi süren Hrant Dink cinayeti komediyle bitirdi. Savcının "Ergenekon işi" demesini, muhbir Tuncel'in "Ergenekon eylemi" ifadesini dikkate almayan mahkeme Dink'in katledilmesini sıradan bir cinayet olarak gördü ve "örgüt" yok dedi.

Dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah, cinayetten iki gün sonra olayın "münferit", herhangi bir siyasi boyutu ve örgüt bağlantısının bulunmadığını, suikastın milliyetçi duygularla düzenlendiğini açıklamıştı. 5 yıl sonra davayı gören mahkeme Dink'i korumayan ve öldürülmesine göz yumayan Cerrah'ın sözlerini karar yaptı.

Tetikçi Samast, 22 yıl ceza almıştı, 30'undan sonra dışarı çıkacak ve hayatına kaldığı yerden devam edecek. Emniyet ve Jandarma muhбири Erhan Tuncel, hakkındaki örgüt üyeliği suçlaması düşürüldüğü için tahliye oldu bile. Cinayetin azmettiricisi ve tetikçisi olarak Yasin Hayal'e müebbet hapis verildi. Hayal, 24. duruşmada "Beni Türkiye Cumhuriyeti devleti kullandı" diyerek arkasındaki "örgütü" işaret etmişti.

Hükümet, meclis ve yargı katilleri korudu

"Öldür" diyenler beş yıl boyunca korunduktan sonra mahkeme tarafından ödüllendirildi.

Trabzon ve İstanbul emniyet müdürlerine, jandarma komutanlarına, MİT görevlilerine, Hrant'ı makamında tehdit eden dönemin İstanbul Valisi AKP'li Muammer Güler'e, ödüllendirilip valiyi yapılan Cerrah'a ve "arkamızdan hançerliyorlar" diyerek hedef gösteren Cemil Çiçek korundu.

2002'de Hrant'ı "darbe karşıtı" olarak fişleyen, 2003'te Balyoz planında hedef gösteren, 2009'da suikati "bir operasyon" olarak niteleyen Kafes darbe planına rağmen Ergenekon çetesi korundu. Tetikçilerin partisi faşist BBP de korundu.

Hrant Dink katledildiğinde 200 binden fazla insan cenazesine katılarak katilleri protesto etmişti. Milyonlarca insan cinayetin aydın-

Rakel Dink, mahkeme kararını protesto için Beşiktaş Adliyesi'nden AGOS'a yürürken...

latılmasını, arkasındaki güçlerin açığa çıkartılmasını istemişti. Mahkeme milyonların isteğine sırtını dönerken bu ülkede adaletin bir yalan olduğu görüldü.

Dink ailesine cinayeti aydınlatacağını söyleyen Başbakan ve AKP hükümeti, Ergenekon çetesi ve cinayet geleneğini sürdüren devletle uzlaştı.

Devlet, Türkiye'de yaşamaya devam eden 40 bin Ermeni vatandaşına karşı düşmanlık beslediğini bu kararlar ilan etti.

Bu dava böyle bitmez! Adım adım

örülen Dink cinayetinin üstü bir tiyatro oyunuyla örtülemez! Milyonlarca insanın adalet beklentisi incinmiştir. Bu öfke devletin kararıyla bastırılmaz.

Dava şimdi Yargıtay'a gidecek. Yüksek yargı bu karar bozmalıdır. Hrant Dink cinayeti hakkında yeni bir soruşturma başlatılmalıdır. 5 yıl boyunca Hrant Dink için adalet mücadelesi verenler bu davanın bitmediğini mahkemesinin kararıyla kendini aklayan katil devletten hesap sormalıdır. Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeni'yiz!

www.marksist.org

devrimci, antikapitalist haber yorum portalı

Türkiye'den ve dünyadan günlük haberler
Kültür yazıları, kitap ve film tanıtımları
devrimci marksist teori dosyaları
Emek haberleri

DSİP'e katılın, sosyalizme güç verin

dsip.org.tr

Savaş suçlusu faşist için milli yas!

Tayyip Erdoğan'ı, Kemal Kılıçdaroğlu'nu, Devlet Bahçeli'yi, Abdullah Gül'ü, Süleyman Demirel'i ve Doğu Perinçek'i aynı anda üzen şey ne olabilir? Tabii ki TC'nin deniz aşırı sömürgesi Kuzey Kıbrıs'ı 32 yıl boyunca demir yumrukları yöneten **Rauf Denktaş**'in ölümü.

Uludere'de 36 Kürt genci F-16'ların bombardımanı ile katledildi. **Fırat'ın Doğu'su** yastayken Batı'sındaki kamu kurumları havai fişek atarak kutlamalar yaptı. **Roboski** köyünde katledilen 36 yoksul Kürt için esirgenen yas, Kıbrıs'ın bölünmesinde önemli rol oynayan bir kontrgerilla artığı için 3 gün ilan edildi.

Denktaş, Kıbrıs'ta işgalin simgesiydi. Ankara'nın uzantısı olan **Denktaş**, İngiliz savcısı olarak başladığı kariyerini **TMT** adlı kontrgerilla örgütlenmesinin kurucularından biri olarak sürdürmüştü. 1958-1974 yılları arasında bir çok infaz, saldırı, ve provokasyon gerçekleştirdi. Denktaşların ilk hedefi sendikacılar ve solcular oldu. 1974'teki işgal sırasında Kuzey'deki Rumlara ait mülklere el konulması sırasında bir çok sivilin katledilmesi bir savaş suçuydu. **Denktaş bir savaş suçlusu.**

Kıbrıslılar **Denktaş**'ın ölümüne ilgisiz. 2005'te adanın birleşmesine öngören **Annan Planı**'na "hayır" diyen **Denktaş** yenildiğinde, **Kıbrıs'ın Kuzey'i**ni Türkiye'nin bir ili gibi yöneten, adayı kontrgerillanın üssü, kara para aklama ve kumar cenneti haline getirdiği için nefret edilen bir figürdü.

Denktaş'ın zararlı faaliyetleri Kıbrıs'la sınırlı kalmadı. **Ergenekon** çetesinin gözde isimlerinden biriydi. 1915 **Ermeni Soykırımı**'nın liderlerinden **Talat Paşa** adına kurulan ve **Hrant Dink**'in katledilmesinde önemli rol oynayan komitenin başkanlığıydı.

Kıbrıslılar umursamıyor ancak devlet erkânı, iktidarı muhalefeti adaya koştu. Türkiye Cumhuriyeti devleti Kıbrıs'ı kendi adına yöneten **Denktaş**'a sahip çıktı.

Muhammed Cihad'a özgürlük!

1 Şubat'ta Çağlayan Adliyesi'nin önündeyiz!

"KCK soruşturması" savaş kışkırtması

Geçtiğimiz hafta 17 ilde 130 yere yapılan polis baskınları yine BDP'yi hedef aldı. İstanbul, Diyarbakır, Urfa gibi bir çok ilde BDP binaları basıldı ve arandı. Aralarında eski BDP Milletvekili **Fatma Kurtulan** ile eski DEHAP Genel Başkanı **Tuncer Bakırhan**'ın da bulunduğu 31 kişi tutuklandı.

KESK genel merkezinin polis tarafından aranması Diyarbakır, Ankara ve İstanbul'da kamu emekçileri tarafından protesto edilse de diğer sendikaların buna sessiz kalması milliyetçiliğin işçi sınıfı nasıl böldüğünü bir kez daha gösterdi.

Leyla Zana'ya dokunmayın!

"KCK soruşturması" BDP'li milletvekillerine uzanacağı konuşulurken **Leyla Zana**'nın Ankara'da kiracısı olduğu eve polisler hırsız gibi girdi! Seçilmiş ve siyasi dokunulmazlığı olan bir milletvekilinin evinin kapısı çilingire açıldı ve içerde arama yapıldı! 1991'de milletvekili seçilen ve meclisteki yemini Kürtçe okuyan Leyla Zana, tutuklanmış ve 10 yıl hapis yatmıştı. Zana'nın evinde yapılan arama hakkında savcılık "böyle bir şey yok" dese de devlet saygın Kürt siyasetçiye gözdağı verdi.

Zana neden hedef seçildi? En sevilen ve en açık mesajlar veren, sadece Kürdistan'da değil Batı'da da sevilen ve sayılan bir Kürt siyasetçi olduğu

için. Leyla Zana, Kürtlerin kendi geleceklerini özgürce belirleyeceklerini söylemiş ve **demokratik özerklik** için **referandum**a gidilmesini önermişti. Zana, PKK'nin silahlı gücünün Kürt halkı için bir sigorta olduğunu vurgulamış ve demokratik çözümün önü açılırsa silahların da susacağını söylemişti. Bunların hepsi Kürt sorununda gerçek durumu anlatan açık sözler.

Bir milletvekilinin evi polislerce basıldı. TBMM ise yasalar ve hukuk çiğnenerek yapılan bu müdahaleyi kınamıyor. Seçilmişlerin atanışlarına göre üstünlüğünden bahseden AKP hükümeti bir Kürt milletvekili söz konusu olduğunda bu lafları hızla yutuyor ve devlet baskısını onaylıyor.

Çözumsuzlükte ısrar

30 yıldır devlete karşı direnen, on binlerce insanı katledilen, liderleri 13 yıldır tecritte tutulan Kürt hareketinin gözaltı ve tutuklamalarla geri adım atmayacağı açık. Kürt hareketini olabildiğince zayıflatmak ve halktan kopartmak için yapılan "KCK soruşturması" ezilen halkı daha da öfkeliendirmekten başka bir işe yaramıyor. Silahsız siyaset yapan BDP'lileri hapse doldurmak Kürtlerin önüne silahlı mücadeleden başka bir yol bırakmamak anlamın geliyor. 30 yıldır süren savaşın ve çözumsuzlüğü tekrarı bu.

Öğrenciler sevinçli, Eğitim-Sen yönetimi üzgün

19 Mayıs'ta öğrencilerin zorla militarist gösterilere katılmasına **Milli Eğitim Bakanlığı** tarafından son verildi. Öğrenciler tarafından sevinçle karşılanan bu karara eğitim işkolunda örgütlü üç sendika aynı nedenle karşı çıktı ve 19 Mayıs militarist gösterilerinin devam etmesini savundu.

Bunlardan biri **KESK**'in en büyük sendikası **Eğitim-Sen**! Demokrat ve solcu öğretmenlerin sendikası, kurulduğu günden bu yana eğitimdeki faşizan öğelere karşı bu önemli sendika 19 Mayıs'da her ilin valilikleri tarafından düzenlenen militarist ve ayrımcı "**kutlamalara**" son verilmesi kararını AKP'nin din devleti kurma yolunda bir adımı olarak değerlendirdi.

MHP'li yöneticilerin sendikası **Kamu-Sen** ve ulusalcıları sendikası **Eğitim-İş**'te can düşmanları **Eğitim-Sen** ile aynı şeyi söylüyor.

Bu vahim bir durum ve kendini "**AKP-karşıtı**" olarak tanımlayan çizginin nerelere varabildiğini gösteriyor. **Eğitim-Sen** yöneticileri sadece AKP'ye karşı ama 90 yıllık köhnemiş kemalizmi savunuyor!

KESK'e bağlı bir sendikadan beklenen bakanlıktan daha fazlasını istemektir. Eğitim müfredatından tüm militarist, milliyetçi, ırkçı ve ayrımcı öğelerin silinmesi, "**andımız**" adlı ırkçı yeminin ve **Milli Güvenlik** dersinin

19 Mayıs militarizmi tarihe karşı

kaldırılması gibi. **Eğitim-Sen** ise 19 Mayıs gibi **Anadolu Rumları**'nın ve Türk olmayan halkların katledilmesine giden bir sürecin simgesi olan resmi bayramı sahiplendi.

Eğitim-Sen üyeleri sendika yönetimini kınamalı. Bu yanlış tutum değiştirilmeli. Ulusalcılık işçi sınıfının örgütlerine ve mücadelesine sadece zarar verir.

Öğrencilerin 19 Mayıs militarist kutlamalarından çekilmesi sevinilecek bir olaydır. Daha fazlası için mücadele etmeliyiz.

DSİP örgütleri

Ankara:

(0554) 589 89 10

Konur Sk, No:12/13, Kızılay

İstanbul:

Kadıköy: 0505-801 13 72

Sarasker Cd, Rıza Paşa Çıkmaşı, No: 10, Kat: 3, D. 6, **Kadıköy**

Ümraniye: 0555-863 16 36

Alemdağ Cd, Çakıroğlu İşhanı, A Blok, No: 202, Kat: 3, D. 113, **Sondurak, Ümraniye**

Beyoğlu: 0555-423 74 07

İstiklal Cd, Bekar Sk, No: 16/2, **Beyoğlu**

Fatih: 0506-438 63 26

Bakırköy: 0532-713 54 52

Şişli: 0536-971 69 78

Kartal: 0536-432 92 27

İzmir

Alsancak: 0555-732 34 29

Kıbrıs Şehitleri Cd, 1462. Sk, No: 20, D:1, **Alsancak**

Bornova: 0554-763 12 84

Gediz Cd, No: 15, D: 101, **Bornova**

Karşıyaka: 0536 615 45 47

Menemen: 0543 447 24 15

Bursa: 0537 774 47 86

Hacılar Mh, Konakardı Sk, Petek İşhanı, N.18, **Heykel** (Bursa Baro Lokali Üstü)

Akhisar: 0554-327 04 45

Antalya: 0536-335 10 19

Çanakkale: 0554-398 07 11

Edirne: 0534 872 76 69

İzmit: 0537-471 19 05

Antikapitalist öğrenciler

Bahçeşehir: 0554 886 16 81

Bilgi: 0533 447 97 09

Boğaziçi: 0537 454 40 63

Fatih: 0507 703 40 80

İstanbul: 0505 801 13 72

İTÜ: 0554 730 72 16

Marmara: 0507 522 99 33

Mimar Sinan: 0539 798 01 71

Yıldız Teknik: 0535 237 30 26

Bilkent: 05547812804

Cebeci: 05396597983

DTCF: 05362128873

Gazi : 05547389425

Hacettepe: 05545898910

ODTÜ: 05066590799

Dokuz Eylül: 0506 885 10 41

Ege: 0554 763 12 84

Uludağ: 0537 774 47 86

Kocaeli: 0555 498 68 28

Trakya: 0534 872 76 69

Eskişehir: 0531 085 39 28

Birleşik Kıbrıs Partisi'den yeni düzenlemelere tepki

Birleşik Kıbrıs Partisi genel sekreteri İzzet İzcan, geçtiğimiz günlerde yaptığı basın açıklamasında Türkiye Devleti'nin sürdürdüğü ayrılıkçı politikayı ve sermaye girişini kolaylaştıran düzenlemeleri eleştirdi.

Taşınmaz mal alımında TC uyruklu kişilerin güvenlik soruşturmasından muaf tutulması yönündeki düzenleme ve Garanti Bankası'nın eşdeğer malları teminat olarak kabul etmeye başlamasının sömürgeleştirme politikasının bir parçası olduğunu vurgulayan İzcan, bu uygulamayla adanan Türk sermayesine ve otelcilik adı altında karapara aklayan suç odaklarına peşkeş çekildiğini söyledi. Böylece adadaki mülkiyet sorununun daha da çözümsüz hale getirildiğini vurguladı. Suç oranının artmasından kaygı duyduklarını da sözlerine ekledi.

"Ülkemize nüfus ve sermaye aktaran AKP hükümeti, Kıbrıslı Türkleri yok etmeyi ve Kıbrıs'ın kuzeyini Türkiye'nin 82. vilayetine dönüştürmeyi hedeflemektedir. AKP hükümetinin ayrılıkçı hedeflerine ulaşmak için ihtiyaç duyduğu yasal zemini işbirlikçi Ulusal Birlik Partisi hükümeti aracılığı ile sağladığını" belirtti.

Çözümün tüm Kıbrıslıların birlikte mücadelesiyle sağlanabileceğini savunan Birleşik Kıbrıs Partisi, ayrılıkçı fikirlere sahip Ulusal Birlik Partisi ile AKP hükümeti arasındaki işbirliğine dikkat çekiyor.

İzzet İzcan, tüm Kıbrıslı Türkleri geç olmadan ülkelerine sahip çıkmaya, işbirlikçi UBP hükümeti ve düzen partileri yerine, toplumsal varoluş ve erken çözüm mücadelesine destek vermeye çağırıyor.

Bahan Gönçe

DEVİRCİ, ANTİKAPİTALİST GAZETE
sosyalist işçi'ye
abone olun

Parti ve Sınıf
Chris Harman
broşürü kazanın

Çin:

Mücadele toprak yolsuzluğunu engelledi

Hsiao-Hung Pai

Çin'deki yerel yönetimlerin insanların topraklarına el koyup geçim kaynaklarını kurutması ilk kez gerçekleşmemiştir. Protestocuların tartaklanıp kötü muameleye maruz bırakılmaları da bir ilk değildi.

Guandong eyaletindeki Wukan köyünün yerel yönetimi de bu yolla sıvışabileceğini sanmıştı. Fakat yanlışlardı. Köylüler direnmeye devam etti ve kazandı!

Polisin tehditlerle baskı kurmasına, "Wukan" kelimesinin internette sansürlenmesi rağmen çoğunluğu balıkçılıkla geçinen 20 bin insan ayaklanmıştı.

Çin'deki yerel yönetim, köylülerin topraklarını girişimcilere düşük fiyatlarla peşkeş çekerek hızla gelişen emlak piyasasından nemalanmayı amaçlamıştı.

İdareciler 1970'lerin sonundan beri ekonominin özgürleştirildiği reformlarla bu süreci yönetiyordu.

Topraklara el konulması, köylülerin fakirleşmesi ve kırsal alandan göç etmesinin birincil etkeni olmuştur.

Wukan'da, 1990'dan beri, çiftliklerin yerini lüks oteller ve villalar alıyor, yerel yönetimler bu yolla kâr ediyordu. 2006'dan beri köylüler, yönetimin cebine indirdiği 700 milyon yuanın (210 milyon TL) çiftçilerin zararını karşılık tazmini için dilekçe topluyor-du.

Eylül ayında, 1 milyar yuan (300 milyon TL) değerindeki topraklar, Çin'in en zenginlerinden sayılan bir işadamına ait Guangdong merkezli emlak şirketine satılmıştı.

Çiftçilere, tazmin için bir kuruş bile teklif edilmemesi üzerine ayaklanma baş gösterdi. Binlerce insan toprakların iadesi için protestolara başladı.

Yetkili makamlar protestoculara suçlu muamelesi yaptı. Lufeng yerel yönetiminin propaganda departmanı onları "suçlu" ve "baş belası" olarak niteledi.

Aralık ayının başında polis, yetkili makamlarla görüşmek için seçilen çiftçi temsilcilerinden beşini tutukladı. Bu kişilerden Xue Jinbo, gözaltındayken öldü. Polis, maktûlin kalp krizini geçirdiğini iddia etse de, naaşı teşhis eden aile fertleri Jinbo'nun bedeninde yara izleri ve kırıklar tespit etti.

Yolsuzluk

Jinbo için matem sürerken, 10 binden fazla köylü protesto yürüyüşü yaptı. Köy heyeti binasının önünde toplandılar. Ellerinde dövizlerle "Kahr olsun hortumcular! Topraklarımızı koruyacağız!" diye haykırdılar.

Jinbo'nun naaşının geri alınmasını ve diğer temsilcilerin serbest bırakıl-

masını talep ettiler.

Neticesinde, Komünist Parti genel sekreteri dahil tüm yetkililer aceleyle kaçarken, protestocular polisin köye girişini engellemek için barikat kurdular. Gençler ise sokakları denetimleri altına aldılar.

Polis ise Wukan'a giden yolları tıkararak protestocuların direnişini kırmak için gıda maddelerine erişimi engelledi. Fakat komşu köyler gıda sevkiyatını gizlice idare ettiler.

Tüm bunlar olurken, Guangzhou eyaletinde, Wiebo (Çin'in Twitter'ı) kullanıcısı 20 internet aktivisti Wukan'la dayanışmak için sokaklara indi. Çoğu eylemci tutuklandı.

Hükümetin baskıları, köylülerin kendine has bir komün oluşturmaya sebep oldu. Yolsuzluğa karışan idarecilerin yerine yeni bir köy heyeti görevlendirildi. Yeni gelen heyet, silahlı abluka altında yaşam mücadelesi veren köy yoksullarına maddi bağış yapılacağını bildirdi. Ayrıca köylüler, ulusal ve uluslararası iletişim için kendi basın ofislerini kurdular. Günlerce, Çin'de gerçek bir demokrasinin temini için tartışmaların yaşandığı kitle mitingleri

düzenlendi.

Köylüler eleştirilerini yerel hükümete yöneltti. Üst yönetimin kurumları sıkı önlemlerin yerine uzlaşma formülleri teklif etti.

Eyalet hükümeti gasp edilen toprakların bir kısmının iadesi hususunda köylülerle anlaştı. Tutuklanan köylüler serbest bırakıldı. Şimdi köylüler, Jinbo'nun ölümünün soruşturulmasını bekliyor.

Wukan direnişi Çin'deki tüm insanlara esin kaynağı oluşturuyor.

Hükümet, Wiebo kullanıcılarını baskı altında tutmaya devam ediyor, bağımsız internet kullanıcılarını ve aktivistlerini hapsediyor. Aralık ayında, yazılarında "hükümeti devirmeyi teşvik ettiği" iddiasıyla Chen Wei dokuz yıl, Chen Xi ise on yıl hapse mahkum oldu.

Hükümetin, nüfusun çoğunluğunu oluşturan ve haklarının farkına varanların hızla arttığı kırsal kesime karşı güç kullanması gittikçe zorlaşıyor.

Bir Wukan köylüsünün dünyaya haykırdığı gibi: "Şayet hükümet sözünü tutmaz ise, yine protesto edeceğiz!"

Tunus:

Devrim birinci yılında

Özgürlükler daha yeni yeni keşfediliyor ve insanlar bunu dile getirmenin yollarını arıyor

Mohamed Bani

Geçmişe bakınca, Zeynel Abidin Bin Ali'yi deviren hareketin 2008'de başladığını görüyorum. Ülkenin güneyindeki maden havzasında büyük bir intifada, ayaklanma baş göstermişti.

Bağımsızlık kazanılana dek, Fransa işgali boyunca zengin kaynaklara sahip olan bu havza sömürüldü. Servetle çevrili olmalarına rağmen fakirlikten gün yüzü göremedi insanlar.

Bağımsız Tunus hükümetinin tavrı da Fransızlardan farksızdı. Madeni çıkarmak için gerekli altyapı hariç hiçbir gelişme yaşanmadı. Haliyle isyan patladı ve grev gerçekleşti. İnsanlar öldürüldü, binlercesi hapse yollandı. İsyen hareketi zalimce bastırıldı. Şimdilerde kavrayabiliyoruz ki, aslında bu isyan 17 Aralık 2010'da başlayan devrimin provasıydı.

Zorluklar

Salt Muhammed Buazizi'nin kendini ateşe vermesiyle değil aslen ekonomik zorlukların dayatmasıyla patlak veren devrim, Sidi Bu Zeyd kentinde ilk kıvılcımlarını gösterdi.

Tunus genelinde bir kriz vardı. Küresel ekonomik krizin etkisi olduğunu söylemek güç olsa da, bölge has bir ayrımı dikkat çekiyordu. Bölgeyi özel kılan Libya'ya yapılan yarı-resmi ticaretti.

Aynı bölgede, iki ülke arasında bir sorun yaşandı. Bin Ali'nin eniştesi, ticaret yaptığı Kaddafi'nin akrabasını dolandırmıştı. Sonucunda sınır beş ay boyunca kapanmış, bölgenin ekonomisi gerilemiş, geçimini ticaretle sağlayan halk için zorlu bir hayat başlamıştı. Bu durum halkı öfkelen-dirmiş, isyan için hazır hale getirmişti.

Muhammed Buazizi'nin eylemi insanların bamteline dokundu. Eylemler yayıldıkça yayıldı. Diktatörlüğün cevabı acımasızcaydı, keskin nişancılar tarafından 30 insan katledildi bir günde. Tunusluların

daha önce hiç görmediği bir şeydi bu.

Uzunca bir süre bu eylemler başkente sızmadı. Ülkedeki çoğu yerleşim yeri 20 bin ilâ 50 bin nüfuslu, şehirden ziyade büyük köyleri andırıyor. Nüfusun yaklaşık yüzde 40'ı başkent ve onun banliyölerinde yaşıyor.

İsyen hareketinin, hükümet karşıtı olduğu bilinen, ülkenin ikinci büyük kenti Sfaks'ı kapsaması önemliydi. Bu düşüncenin sebebi, bağımsızlıktan beri neredeyse tüm politikacıların bu bölgeden çıkmış olması. Zira Sfaks, marjinal politik çeşitliliğe sahip en büyük sanayi kentiydi. Diğer sebep ise bölgede sendikaların kuvvetli olmasıydı. En meşhur ve takdir edilen sendika lideri, Farhat Hached Sfaklı'ydı. Tıpkı Che gibi, Hached'in resminin basılı olduğu tişörtleri giyen insanları görebilirsiniz.

Sfaks'taki orta sınıf ve işçi sınıfı değişim istiyordu. Orta sınıf bunu istiyordu çünkü diğer bölgelerle yarış halindeydi, güç kazanmak amacındaydı. İşçi sınıfı zaten geçmişten beri esaslı, militan bir sendika geleneğine sahipti.

Halk başkanın devrilmesini, yani rejimin devrilmesini talep ediyordu. "Diktatörü asın" şarkısı dillere pelesenk olmuştu. İnsanlar, korkmaktan vazgeçtikleri takdirde, Bin Ali'nin devrilebileceğini biliyorlardı.

Baskılar

Sendika önderliği baskıların üstesinden gelemiyordu. Her ne kadar Bin Ali'ye bağımlı olsalar da, devrimci bir tutum sergileyerek genel grev çağrısı yaptılar

Genel grev ve devasa eylemlerin üçüncü gününde, Bin Ali kaçtı.

Bin Ali'nin devrilmesinden dokuz ay sonraki seçimlerde Tunus'a geri döndüm. Seçimden ziyade bir kar-naval gibiydi, bireyler çocuklarını da alarak sandık başına gitmişlerdi. Birçoğu oy vermek için çok gençti fakat hepsi geleceğin tartışıldığı forum parçasıydı.

Tunuslular, kriz zamanlarında mükemmel bir mizah anlayışı geliştirdiler. Seçim günü, sırada bekleyen farklı partilere oy veren insanlar birbirlerine şakalar yaptılar.

Şimdi insanlar harıl harıl politika tartışıyor. Yeni sanatsal hareketler oluştu. Bunlardan bir tanesi, sokak işgalleri yapan yeraltı sanat topluluğu olan Mağara İnsanları (Cave People). 20 sanatçı sokağı işgal ederek açık sinema gösterimi yapıyor, şiir okuyor ve oyun sahneliyor.

Seçimlerden sonra çoğu insan karamsar bir hale büründü fakat hareket hâlen devam ediyor. Tunus banliyölerinde kurucu meclisi protesto eden yüksek katlımlı oturma eylemleri yapılıyor.

Eylemler sürüyor çünkü insanlar yeni iktidar partisi Nahda'nın başbakana ait yetkileri artırma çabasından korkuyorlar. Neticesinde insanlar sokaklara döküldüler, yeni bir diktatörlük istemediklerini haykırdılar. Talepleri, parlamenter demokrasinin gerektirdiği şekilde, kuvvetlerin ayrılmasıydı.

Şimdilerde, işsizler ve maden havzasındaki direnişi temsil edenler de onlara katıldı. Çeşitli siyasi ve toplumsal talepler sürekli büyüyen bir birleşme kavuştu.

Henüz, muhalefetin liderliğini üstlenebilecek bir yapı yok. Sol, yeterince güçlü değil fakat Tunus'ta güçlü bir sivil toplum hareketi var. İnsanlar partilere üye olmasalar bile temsil edilebilmek için oy veriyorlar, her fırsatı kullanıyorlar. Yine de, insanlar kontrol altına alınabilmiş değil.

Ülkenin neredeyse her yerinde, her gün eylemler devam ediyor. Güneydeki maden ve petrol havzalarındaki eylemler hayatı durduruyor, limanları kapatıyor. İnsanlar rejimi alaşağı ettiler, haliyle otoriteye ve güce eskiden olduğu gibi saygı duyulmuyor.Ö

zgürlük daha yeni kazanılıyor ve insanlar bunu dile getirmenin yollarını arıyor.

Grev hareketi Nijerya'yı sarsıyor

Başbakan Goodluck Jonathan, 1 Ocak'ta, akaryakıt için yapılan devlet desteğini kaldırdığını açıkladı. Hemen ardından 2 Ocak'ta başta Kano şehrinin Özgürlük meydanında olmak üzere çeşitli şehirler eylemciler meydanları çadırlarla işgal etti. Polis göstericilere saldırarak dağıttı.

9 Ocak'ta hükümet petrolün litresini 65 Naira'dan 141 Naira'ya çıkardığını açıkladı. Petrol fiyatlarının yükselmesi demek diğer bütün tüketim maddelerinin de yükselmesi demek olacağından ülkenin iki büyük sendikası "akaryakıttaki devlet desteğinin tekrardan yürürlüğe girmesi" talebi ile genel grev çağrısı yaptı.

160 milyon nüfusu olan ülkede sadece 7 milyon sendikalı işçi olmasına rağmen gerçekleşen genel grev ülke ekonomisini durdurdu. Üstelik genel greve milyonlarca işçinin katılması ve gösterilerde çatışmaların çıkması bir anda iki tarafı da radikalleştirdi.

Hükümet şiddet kullanarak grevcilere karşı tehditler savururken işçiler de genel grevi 5 gün boyunca sürdürdü. Grev ve gösteriler sırasında en az on kişi ölümler ülkedeki Kızıl Haç komitesi 600 kişinin yaralandığını duyurdu. Genel grevin yayılarak devam etmesi üzerine grev işçileri politikleştirdi. Petrol zenginliği hortumlayan çürümüş hükümetlere karşı şeffaf ve demokratik yönetim talebi ekonomik taleplerle birleşti.

Sendikaların eylemlerine hafta sonu ara verme kararı almaları nedeniyle Cuma akşamı genel grev durdu. 14 Ocak'ta hükümet yetkilileri ile sendika temsilcileri arasında görüşmeler başladı. Genel grevden sonra güvenliklerine yerine gelen petrol sendikası eğer görüşmelerde talepleri karşılanmazsa pazartesi greve giderek petrol üretimini durduracağını açıkladı. Cumartesi geç saatlere kadar süren görüşmelerde ise sendikalar ve hükümet uzlaşamadı. Cumartesi günü gerçekleşen görüşmelerden sonuç çıkmaması üzerine görüşmeler Pazar günü de devam etti fakat anlaşma yine sağlanamadı. Bunun üzerine genel grev yeniden başladı ve onbinler sokaklara döküldü. Hükümet grev hareketinin önüne geçebilmek için petrol fiyatlarında yüzde 30'luk indirim yaptığını açıkladı ve orduyu sokağa çıkarak kitle gösterilerinin önüne geçmeye çalıştı. Sendikalar da hükümetin geri adım atması sonucu greve şimdilik son verdiğini açıkladı.

Barış ve özgürlük

Özgürlük ve barış istiyoruz
Bugün Türkiye'de iç içe geçmiş iki temel sorun var: Özgürlük ve barış. Anayasa maddelerinden başlayarak sayısız alanda özgürlüklerin genişlemesi toplumun önde gelen talebidir. Sadece politik alanda, yaşamın her alanında özgürlüklerin genişlemesini istiyoruz.
Kadınlara, LGBT bireylere özgürlük istiyoruz. Başörtüsüne özgürlük istiyoruz. Anadilde eğitim hakkı özgürlüğü istiyoruz. Üniversitelerde, eğitimde özgürlük istiyoruz. Kendi kendimizi yerinde yönetme özgürlüğü istiyoruz. İş yaşamında, örgütlenme hakkında özgürlük istiyoruz. Düşüncelerimizi sınırlanmadan, yasaklanmadan özgürce ifade etmek istiyoruz. Sınırsız örgütlenme, eylem özgürlüğü istiyoruz.

12 Eylülcülerin yargılanmasından memnun olmayan bir sol olabilir mi?

Ne yazık ki solun bir kısmı 12 Eylül cuntasının hayatta kalan iki üyesinin yargılanmasından memnun değil. İddianameye bakıyorlar ve aslında solun yargılanmakta olduğunu söylüyorlar.

Referandum öncesinde solun bütün kanatları 12 Eylülcülerin yargılanması için ses çıkardı. 1979 Maraş, Çorum ve Sivas katliamlarının soruşturulmasını istedi. 1 Mayıs 77'nin hesabı soruldu, her yıl İstanbul Üniversitesi'nin önünde 16 Mart katliamı protesto edildi, sorumlularının hesap verilmesi istendi ve şimdi 12 Eylül iddianamesi bütün bunları gündeme getiriyor.

Solun bir kanadı, referandumda hayır diyenler, Evren ve Tahsinekaya'nın yargılanmasını engellemeye geçici 15. maddenin kalkmasının bir anlamı olmadığını, zaman aşımı nedeni ile yargılanamayacaklarını söylediler. Yanıldılar! İki general sorguya çekildiğinde, bu seçim propagandası, dava açılmaz dediler. Yanıldılar!

2011'in son günlerinde iddianame ortaya çıktı, yargılanmaz dediler. Yanıldılar!

Referandum'da hayır diyen sol çok konuda yanılıyor. Ergenekon davaları başladığında "yesinler birbirlerini" dediler, "darbe tehlikesi yok" dediler. Yanıldılar!

Referandum'da hayır dediler ve yanıldılar!

Referandum 12 Eylülcülerin yargılanmasının yolunu açarken diğer yandan da muvazaf askerlerin sivil mahkemelerde yargılanmasının sivil mahkemelerde yargılanmasını istiyordu. Darbe davası böylelikle gelişebildi. Başbuğ bu nedenle tutuklandı. Dönemin Genel Kurmay

Kimliklerimizi istediğimiz gibi yaşayabilme özgürlüğü istiyoruz. Yıllardır süren savaşın son bulması ve barışın gelmesi toplumun bir diğer talebidir. Kürt kimliğinin tanınması için başlayan ve yıllardır topluma ağır kayıplar verdiren savaşın bitmesi ancak Kürt kimliğinin tanınması ile mümkündür, yani barış ancak özgürlüklerin genişlemesi ile mümkündür.
Öte yandan bir yandan savaş sürerken özgürlüklerin kendi başına genişlemesi, kazanımlar elde etmek de mümkün değildir. Bu nedenle özgürlükler ve barış talepleri birbirlerini tamamlayan, birbirlerini destekleyen taleplerdir.
Barış için özgürlükler, özgürlükler için barış. İşte bugünkü mücadele taleplerimiz bunlardır.

Başkanı'na göre iyi çocuklar olan, askeri mahkeme tarafından serbest bırakılan subaylar bu sayede sivil mahkemede yargılandı ve 40'er yıl hapis cezası yediler 12 Eylül.

Hayırcı ulusalcı sosyalistler yanıldılar!
Bir de Ahmet Hakan'da hayırcı ulusalcı sosyalistler gibi düşünüyor ama o hiç değilse yanıldım diyor.

Referandum'da niyetleri ne olursa olsun 12 Eylülcülerin yargılanmasına karşı çıkmışlardı artık bu tutumlarından vaz geçmeliler. Darbelere ve 12 Eylül'e karşı mücadeleye katılmalılar. 12 Eylül darbesinin daha kapsamlı bir biçimde yargılanması için eyleme katılmalılar. Yetmez ama Evet diyen sosyalistlerin yanında yer almalılar.

Kapitalizm çökerken Sol nasıl

AKP'nin tabanındaki emekçilere seslenmeyi başaran, onların acılarını dindirmek için etkin siyasetler ve mücadele yöntemlerini ortaya koyan özgürlükçü sol, hükümet partisinin önünü 4. döneminde kesebilir.

Antikapitalist düşünür **Immanuel Wallerstein** "2011 sonrasında dünya solu" başlıklı makalesinde önemli tartışmalara dikkat çekti.

Wallerstein, **Sosyalist İşçi**'nin de tespit ettiği gibi, 2011'in dünya solu için iyi bir yıl olduğunu söylüyor ve bunun nedeni olarak kapitalizmin krizine gösteriyor.

Arap Baharı, Öfkeliiler ve Wall Street'i İşgal Et hareketleriyle sesini yükselten %99'un "servetin aşırı kutuplaşması, çürümüş hükümetler ve çok partili sisteme sahip olsunar ya da olmasınlar, bu hükümetlerin özünde demokratik olmayan doğalarına karşı" isyan ettiğini tespit eden Wallerstein "Dünya solu için şimdiki soru nasıl ileri gideceği ve başlangıç aşamasının bu söylemsel başarısını nasıl politik dönüşüme çevireceği" diyerek esas tartışmaya dikkat çekiyor:

"Dünya genelinde, merkez sağ güçler hâlâ dünya nüfusunun aşağı yukarı yarısına hükmediyor veya en azından politik olarak herhangi bir şekilde hâkimler.

"Bu sebeple dünya solunun, dünyayı dönüştürmek için şu anda henüz erişilmemiş bir siyasi birlik düzeyine ihtiyacı olacak. Gerçekten de, uzun vadeli amaçlar ve kısa vadeli taktikler konusunda derin anlaşmazlıklar mevcut."

Wallerstein "Önümüzdeki beş-on yılda soldaki bu ayrışmaların üstesinden gelinebilir mi? Emin değilim. Fakat üstesinden gelmezlerse, dünya solunun, kapitalizm açık bir şekilde çökerken, hangi sistemin onun varisi olacağına dair önümüzdeki 20-40 yıl içindeki mücadeleyi kazanabileceğine inanmıyorum" derken tamamen haklı.

Dünya solunda iki ayrılık konusu

Wallerstein'a göre iki konudaki ayrılık sorunun merkezinde: Seçimlere bakış ve kalkınmacılık tartışması.

Wallerstein seçimler konusunda ayrılığın iki tarafını tarif diyor:

1) Seçimlere katılmayı faydasız bulan ve dünya sisteminin meşruiyetini desteklediğini düşünenler.

2) Seçim sürecinde rol almanın elzem olduğunu düşünenler.

İkinci grup da kendi içinde ikiye ayrılıyor:

A) "Bunlar sistemin içinde çalışmay istiyor -işlevli birçok partili sistem varsa başlıca gelen merkez sol bir partinin içinde veya parlamenter seçeneğe izin verilmediğinde fiili tek parti içinde."

B) "Ve tabii ki ehven-i şer denilen seçme politikasını kınayanlar var. Bunlar, başlıca alternatif partiler arasında çok büyük fark olmadığını ileri sürüyorlar ve "hakikaten" solda olan bir partiye oy verilmesini destekliyorlar."

Wallerstein, "seçim taktiklerine ilişkin bu üç grup ortak noktada buluşmazsa dünya solunun kısa ya da uzun vadede egemen olma şansı olmaz" diyor ve uzlaşma yönteminin "kısa vadeli taktiklerle uzun vadeli stratejileri ayrı tutmak" olduğunu söylüyor.

Kalkınmacılık etrafında süren tartışma Türkiye'de teorik düzeyde sürse de soldaki ayrışmanın pratik ve yakıcı bir tarafını oluşturmuyor. Ancak seçimlere ilişkin tüm tüm dünya solu gibi Türkiye'deki hareketin de en temel tartışması.

Türkiye'deki tartışma

Bir burjuva partisi olan **AKP**, **solun tarihsel tabanı olan işçi ve emekçilerden oy alıyor**. Neo-liberal ekonomik politikaları savunması ve sağ olmasına rağmen yığınlar tarafından sanki bir sosyal demokrat partiyimş gibi algılanıyor. Kitleler tarafından sol olarak adlandırılan/görülen CHP ise varlıklı sınıfların çıkarlarını savunan ve aşırı sağ siyasetler savunan bir parti.

Kürt ulusal hareketinin partisi **BDP** ise Kürdistan'da etkin. 12 Haziran 2011 seçimlerinde BDP'nin aldığı 2 milyon 700 bin oyun %99'undan fazlası Kürt oylandı ve BDP etrafın-

en

alternatif olabilir?

da kurulan Blok'un AKP'ye oy veren Türkiyeli işçilere ve yoksullara seslenemediği, seslenemeyeceği görüldü. Buradaki tartışma tamamen Batı'yla ilgili.

Meclis dışında kendini sol olarak adlandıran parti ve örgütler ise binde küsurluk esamesi okunmaz oya sahip. Her geçen gün daha da etkisizleşiyorlar.

Ergenekon çetesi ve darbe girişimlerine karşı tutum ile başlayan yarılma ise 5 yılın ardından artık belirgin. Ulusal sosyalizmle milliyetçiliğe ve kemalizme karşı olan sol, siyasi olarak ayrılmış durumda.

Seçimlere katılmaya karşı çıkanlar ise sektör küçük gruplar ve sesleri duyulmayacak derecede etkisiz.

Özgürlükçü solcular

Özgürlükçü sol olarak adlandırılan küme Türkiye'de AKP'ye ve sağdaki güçlere karşı bir alternatifini ortaya çıkaracak güçleri barındırıyor. Diğerlerine göre çok daha kalabalık olmasına ve seçimlere katılımın önemi kavramasına rağmen etkin bir siyasi alternatifine dönüşememiş durumda.

Oysa son on yılda siyasette sol adına yapılan en etkili müdahaleyi bu kesimler yaptı.

2007 seçimlerinde binlerce aktivistin harekete geçmesine yol açan Baskın Oran ve Ufuk Uras için düzenlenen bağımsız sol kampanyalar radikal politikalar İstanbul'da 110 bin oy aldı. Bu kampanyalara katılan binlerce aktivist, savaşa, küresel ısınmaya, nükleer santrallere, ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı hareketlerde de yer

almıştı.

2010'da 12 Eylül referandumun Yetmez ama Evet çıkışını yapan ve Türkiye tarihinin en etkili siyasi kampanyasını yürüterek önemli reformların (günümüzde kullandığı anlamda hükümetlerin neo-liberal uygulamaları değil genel siyasi anlamıyla mevcut durumu iyileştirmek anlamında reform) kazanılmasına yol açtı. Türkiye çapında seçmenlerin yüzde 5- 7'lik kısmının sahiplendiği Yetmez ama Evet özgürlükçü sol politikaların Türkiye'de kitlesel bir taban bulabildiğini kanıtladı.

Özgürlükçü solda duranlar tam da Wallerstein'in tanımladığı iki kesimden oluşuyor. Sistemin içinde, etkili bir merkez partisi içinde çalışmak isteyenler (kemalizmi reddeden sol sosyal demokratlar ya da sol liberal demokratlar) ile "hakikaten sol" bir partiye oy vermek, bunu yaratmak isteyenler devrimci sosyalistler.

İlk tarafta Taraf okuyan solcular diyebileceğimiz geniş bir örgütsüz kesim ile eski stalinist ve merkezci akımlardan kopanlar var. Bu kümenin küçük bir kısmı referandumda "evet" diyen EDP'de örgütlü.

İkinci tarafta ise Batı'da Yetmez ama Evet kampanyasının başını çeken DSİP ve Kürt hareketiyle ittifak halindeki bazı sosyalist gruplar duruyor. Burada da hiçbir partiye üye olmayan sosyalist bireyler çoğunlukta.

Kalkınmacılık tartışmasında her iki kanatla ayrılan Yeşiller ve bireysel aktivistler ise özgürlükçü sol diye tarif edilen siyasi kümenin her iki kanadı ile birlikte çalışabiliyor.

Seçimlere şimdiden hazırlanmak

Özgürlükçü solcular, seçimlerde bir gerçek sol alternatifin yaratılması için bir araya gelmek, Yeni Sol girişiminde yaşananlar gibi gerilimler ve olumsuzlukları karşılıklı güven temelinde aşmak zorunda. Özgürlükçü sol safları bölen bir başka siyasi konuda Kürt sorunu. Süreci farklı değerlendirebilir, Kürt hareketine farklı bakabiliriz. Ancak barış ve demokratik çözüm talebi etrafında bir araya gelerek bu sorunu da aşabiliriz.

Wallerstein, "Gerçek, yüzde 99'un büyük kısmının kısa vadede şiddetli biçimde acı çektiği. Ve esas endişeleri bu kısa vadede çekilen acı. Hayatta kalmaya, ailelerine ve arkadaşlarına hayatta kalmaları için el uzatmaya çalışıyorlar. Hükümetleri, toplumsal dönüşümün potansiyel aracı olarak değil, doğrudan politika kararlarıyla kısa vadeli ızdırabı etkileyebilecek yapılar olarak hesaba katarsak, dünya solu, acıyı minimuma indirecek iradeyi onlardan almak için elinden gelen ne varsa yapmak zorundadır" diyerek "Acıyı minimuma indirme çabası, seçime katılımı gerektirir" önerisinde bulunuyor. Haklı. Reform ve devrim, daha adil ve özgür bir dünya ile aşağıdan sosyalizm fikirleri etrafında ayrılan özgürlükçü solcular Türkiye'de kitlelerin acil talepleri etrafında birleşerek güçlü bir siyasi alternatif yaratabilir.

2007 bağımsız sol kampanyaları ve 2010 Yetmez ama Evet kampanyası tam "acıyı minimuma indirmeyi" hedeflediği için başarılı oldular. "Kürt sorununda barış, tüm ezilenlere

özgürlük ekseninde" Türkiye çapında güçlü bir muhalefet yaratabiliriz. Aynı zamanda emekçi sınıfların acil talepleri içinde etkin kampanyalar başlatılabilir ve bu kampanyalar Türkiye kapitalizmi (kaçınılmaz olarak) dünya gibi krize girdiği an emekçi sınıfların kararlı direnişine şimdiden hazırlık yapabilir.

Yeni bir parti ve program tartışmasını özgürlükçü solun gündemine koymak daha baştan binlerce aktivistin tartışmadan çekilmesine yol açar. Özgürlükçü solda duran partilerin bir araya gelmesi, ittifak kurması da yetmez. Gereken çok sayıda bireyin harekete geçmesini mümkün kılan bir formdur. Ancak ortak, asgari talepler etrafında, açık ve şeffaf olarak örgütlenen demokratik kampanyaları birlikte yaratabiliriz.

2014'te yerel seçimler ve cumhurbaşkanlığı seçimi yapılacak. 2015'te genel seçimler var. Bugünden seçimlere hazırlanmalıyız. Özgürlükçü sol, ne istediği belirgin ve topluma seslenen siyasi bir harekete dönüşürse:

1) Toplumda sol olarak okunan CHP ve ulusal siyasetlerin sağcı olduğunu gösterebilir

2) AKP'nin tabanındaki emekçi sınıflara seslenmeyi başaran, onların acılarını dindirmek için etkin siyasetler ve mücadele yöntemlerini ortaya koyan özgürlükçü sol, hükümet partisinin önünü 4. dönemde kesebilir.

Aksi takdirdeki mevcut muhalefetin sağcılığı ve gericiliği AKP'yi (merkez sağ) güçlendirmeye devam edecektir.

- 12 Eylül referandumunda 'hayır' diyenlerin "zamanasımı" iddiası boşta çıktı. Zamanasımı yok!
- 12 Eylül iddianamesi darbeye zemin hazırlamak için TSK tarafından yapılan provokasyonları gösteriyor.
- Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya için müebbet hapis isteniyor.
- İki darbeci de "pişman değilim", "yine olsa aynısını yaparım" diyor.
- 12 Eylül'ün korkunç işkenceleri iddianamede.
- Darbe döneminde işkence yapan devlet görevlileri hakkında ayrıca dava açılacak.

Hesap verecekler

12 Eylül darbesinin başı **Kenan Evren** ve dönemin Hava Kuvvetleri Komutanı **Tahsin Şahinkaya** hakkındaki 88 sayfalık iddianame sınırlılığına, eksik ve yanlış bazı yanlara sahip olmasına rağmen iki darbecinin işlediği suçları tarif ederek müebbet hapisle cezalandırılmalarını istiyor. İddianame kabul edildi, **Evren** ve **Şahinkaya** mahkemeye sanık olarak gelecek.

"Dava zamanasımına uğradı, bundan bir şey çıkmaz" diyenler fena halde şayıldılar.

Katliamlar, provokasyonlar

12 Eylül iddianamesinin bir başka önemli yanı da var. Darbenin "sartlarını olgunlaştırmak" için hayata geçirilen darbe planları sonucu yapılan katliamlar ve provokasyonlar bir bir sayılıyor: **1 Mayıs 1977, 16 Mart, Sivas, Maraş ve Çorum katliamları**, gazeteci **Abdi İpekçi**'nin öldürülmesi... İddianame bunların her birinin TSK tarafından yapıldığını söylüyor.

İddianamede yer alan ifadelerinde iki darbeci de pişman olmadığını, yine aynı durum olsa aynısını yapacaklarının altını çiziyor. Sığındıkları gerekçe ise "ülkenin felç olması". Felç eden ise yine kendileri, genelkurmay.

1970'lerde faşist saldırıların ve kanlı provokasyonları yaşayan sosyalistler bunun kontrgerillanın, yani

Genelkurmay'a bağlı **Özel Harp Dairesi**'nin işi olduğunu söylüyordu. 12 Eylül iddianamesi de aynı şeyi söylüyor.

İddianamedeki eksikler, yanlışlar

İddianameyi hazırlayan kişi Türkiye Cumhuriyeti'nin bir savcısı. Devletçi bakış açısıyla öğretmenlerin sendikal örgütlenmesine karşı. Yıkılan stalinist rejimleri göstererek liberal demokrasinin insanlığına ulaştığı en ileri yönetim biçimi olduğunu söylüyor. Bütünüyle ordunun ve tetikçisi ülkücü faşistlerin aktörü olduğu provokasyonlar listesine Fatsa'da sokuluyor.

Fatsa belediyesinde yönetime gelen ve **Kenan Evren**'in operasyonuna

maruz kalan solcuları suçluyor. MHP'liler kullanılmış olarak gösteriliyor, ancak ideolojik, siyasi ve pratik olarak darbeyi savunan bu partiye dönük bir suçlama yok.

Bunları eleştireceğiz. Yanlışların düzeltilmesini isteyeceğiz. En önemlisi 12 Eylül davasının genişlemesi için mücadele.

Bu dava bizim davamız

Bu mücadele kimin 12 Eylül düzenine geçekten karşı olduğunu gösterecek.

12 Eylül davasının arkasında durmayanlar, bu davanın açılmasını sağlayan yetmez ama evetçilerle birlikte genişlemesi için mücadele etmeyenlerin "hayır" oylarının CHP ve MHP'yle aynı gerekçelere sahip olduğu da ortaya çıkacak.

"Bu yaşta yargılansalar ne olur" diyenler 12 Eylül iddianamesinde yer alan 3,5 sayfalık işkence yöntemlerini bölümünü okusun. Hangi yaşta olursa olsun bunları yapanlar hesap vermeli ki arkasından gelenler aynısını yapmaya kalkmasın.

2008'da toplanan **12 Eylül Vicdan Mahkemesi**, **Kenan Evren** ve 12 Eylülcüler hakkında sonsuza kadar itibarsızlaştırma cezası vermişti. 2012'de **Kenan Evren** ve 12 Eylülcüler mahkemede hesap veriyor. Bu tarihi bir kazanımdır ve darbeye karşı mücadele ile elde edilmiştir. Davanın genişlemesi de gene mücadele ile olacak

"Yetmez ama evet" in kazanımları

12 Eylül'ün 30. yıldönümünde yapılan anayasa değişikliği referandumuna katılanların yüzde 58'nin oylarıyla: 1) 1982 Anayasası'nın geçici 15. Maddesi kaldırıldı, böylece 12 Eylül darbesini gerçekleştirenlerin hukuki dokunulmazlığı son buldu 2) Askerlerin askeri mahkemede yargılanıp aklanmasına son veren değişiklikle darbecilerin sivil mahkemelerde yargılanması mümkün hale geldi. 3) Suç işleyen Genelkurmay başkanlarının, tıpkı seçilmiş bakanlar, başbakanlar ve sivil devlet görevlileri gibi **Yüce Divan**'da yargılanması yasalaştı. **Sosyalist İşçi** bu değişiklikleri de içeren 19 maddelik anayasa değişikliği paketinin yetersiz olduğunu ancak bir kapı açtığını söyledi. 14 ay sonra halkın oylarıyla gerçekleşen şeyin ne olduğunu daha net bir şekilde görebiliyoruz.

➔ 12 Eylül darbecileri **Kenan Evren** ve **Tahsin Şahinkaya**'ya müebbet istemiyle dava açıldı.

➔ Suikast silahına "boru" darbe planına "kâğıt parçası" diyen eski **Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ** "terör örgütü üyesi olmak" ve "darbe yapmaya kalkmak" suçlarından nihayet tutuklandı. Aralarında Başbakan'ın da bu-lunduğu eski genelkurmay baş-kanının tutuk-suz yargılanmasını isteyenler ilk mağlubiyetlerini de aldı. Mahkeme yapılan başvuruyu reddederek darbe suçu işleyen emekli orgeneralin tutuklu yargılanacağı kararını verdi.

➔ **Şemdinli**'de **Umut Kitabevi**'ni bombalayan "iyi çocuklara" 40'ar yıl ceza verildi. Askeri mahkemenin görevsizlik kararı verdiği dava, referandumda halkın suç işleyen askerlerin sivil mahkeme-lerde yargılanmasını sağlaması sonucu yeniden açıldı. Sanık astsubaylar **Ali Kaya** ve **Özcan İldeniz** ile itirafçısı **Veysel Ateş** 40 yıl hapse mahkum edildi.

➔ Danıştay saldırısı delillerini karartan **7 OYAK** yöneticisi tutuklandı.

➔ **Balyoz Darbe Girişimi Davası**'nda **Orgeneral Bilgin Balanlı**, eski Hava Kuvvetleri Komutanı emekli **Orgeneral Halil İbrahim Fırtına**, eski **Deniz Kuvvetleri Komutanı** emekli **Oramiral Özden Örnek**, eski **1. Ordu Komutanı** emekli **Orgeneral Çetin Doğan** ve **Güney Deniz Saha Komutanı Koramiral Abdullah Can Erenoğlu**'nun da aralarında bulunduğu 365 sanıktan 249'u tutuklu. Çoğu muvazzaf, bir kısmı emekli, hepsi TSK mensubu.

➔ **27 Nisan E-muhtırası**'nın sorumlusu emekli genelkurmay başkanları **Yaşar Büyükanıt** hakkında inceleme başlatıldı.

12 Eylül'den
hesap sormak
için

hepimizdavaciyiz.net

siz de bir imza
vermez misiniz

Türkiye kapitalizmi kan üzerine kurulu

Türk/Müslüman/Sünni burjuvazinin çıkarları doğrultusunda bir ulus-devlet kurmak için harekete geçen İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin uyguladığı politikalar, geniş toprak parçalarının bir kan deryasına dönüşmesine neden oldu

Atilla DİRLİM

Son dönemde yayınlanan ekonomik veriler, Türkiye kapitalizminin dünyada kendisine hatırı sayılır bir yer edindiğini ortaya koyuyor. Koç ve Sabancı gibi aileler dünyanın hemen her yerinde devasa şirketlere ve ortaklıklara sahip, OYAK gibi güya bir yardımlaşma sandığı olarak kurulan bir yapı, Romanya'dan Rusya'ya kadar bir dizi ülkede büyük yatırımlar yapıyor. Türkiye, G-20 ülkelerinin arasına girmek suretiyle, dünya ekonomisine yön veren 20 büyük ülkeden biri oldu. Vatan/ millet söylemlerinin ağızlarından düşürmeyen ırkçılar ve milliyetçiler için bu büyük bir başarı; oysa gerçekte Türkiye kapitalizminin yükselişinin ardında milyonların alın teri ve kanları bulunuyor.

Osmanlıda kapitalizmin yükselişi

Bugünkü Türkiye'nin üzerinde yükseldiği Osmanlı İmparatorluğu'na kapitalizm 19. yüzyılın başlarında girdi. Özellikle Anadolu'dan gelen malların Avrupa'ya dağıtıldığı Balkan şehirlerinde ekonominin giderek büyümesi ve ticari faaliyetlerin artması, modern sınıfların oluşmasını da hızlandırdı. Bunun sonucu olarak milliyetçi akımlar da giderek hız kazanmaya başladı. 1908 yılında Osmanlı İmparatorluğu'nda bir burjuva devrimi yaşandı. Bu devrim her ne kadar İttihat ve Terakki Cemiyeti'ne mensup subaylar tarafından yapılmış gibi görünsün de, köhnemiş feodal sisteme karşı halkta oluşan derin hoşnutsuzluğun patlak vermesinin sonucuydu. Bu devrim sonucunda geniş halk kitlelerinde bir barış ve kardeşlik umudu doğdu; ancak esas olarak asker-sivil zümrenin temsilcilerini yapmakla birlikte, cılız Türk/Müslüman/Sünni burjuvazinin çıkarları doğrultusunda bir ulus-devlet kurmak için harekete geçen İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin uyguladığı politikalar, geniş toprak parçalarının bir kan deryasına dönüşmesine neden oldu.

Soykırımlar, katliamlar...

İTC'nin kaçınılmaz olarak kapitalist temeller üzerinde yükselen ulus devletini kurmak için, her şeyden önce geniş çaplı bir toplum mühendisliğine girişti. Bir yandan Alman emperyalizmiyle kol kola girerek Birinci Dünya Savaşı'nda saldırgan taraf olarak yüz binlerce yoksul cephelerde ölüme gönderirken, bir yandan da Türk/Müslüman/Sünni ulus devletinin önünde engel olarak gördüğü Anadolu Hristiyanlığını ortadan kaldırmaya, yerlerine Balkanlardan, Kafkaslardan, Rusya'dan gelen

Müslüman göçmenleri yerleştirmeye başladı.

Bilhassa Talat Paşa yönetiminde gerçekleşen bu toplum mühendisliği faaliyetleri, 1,5 milyon kadar Ermeni'nin tarihte o güne dek benzeri görülmemiş bir soykırıma tabi tutulmasına neden oldu. Ermenilerden kalan taşınır ve taşınmaz değerlere İTC'nin Emval-ı Metruke idaresi el koydu. Burada biriken muazzam servetin bir kısmı, soykırıma destek veren yerel ticaret burjuvazisine ve toprak sahiplerine aktararak, sermayenin el değiştirmesinin ilk adımları atıldı.

Aynı dönemde katledilenler sadece Ermeniler değildi. Anadolu'nun kadim halklarından olan Süryaniler, Keldaniler ve Nasturiler de onlarla birlikte katledildiler. İTC'nin toplum mühendisliğinin bir diğer kurbanı da Rumlardı. Savaşın başlamasıyla birlikte özellikle kıyı bölgelerinde yaşayan Rumlar, iç kesimlere doğru tehcir edilmeye başlandılar. İTC'nin terör ve cinayet örgütü Teşkilat-ı Mahsusa, bir yandan da Karadeniz Rumlarını katletmek ve kaçırarak için çok ağır bir terör uyguluyordu.

Ulus devlet kurulumu, kapitalizm şekilleniyor

Osmanlı İmparatorluğu Birinci Dünya Savaşı'ndan yenik çıkmıştı, ancak bir devrimler dalgası Avrupa'yı kasıp kavuruyordu. Rusya'da yaşanan muzaffer Ekim Devrimi'nin ardından Almanya'da peş peşe devrimler yaşanıyor, yıkılmaz denilen monarşiler tarihe

karışıyor, Bavyera'da, Prusya'da, Bremen'de sosyalist cumhuriyetler ilan ediliyordu. İngiltere'de, İtalya'da, Fransa'da, Yunanistan'da milyonlarca işçi barış için genel grevler yapıyorlardı. Bu ortamda burjuva hükümetleri ülkelerinde yükselen işçi mücadelelerini bastırmak için, bütün güçlerini geri çekmek zorunda kaldılar.

Mustafa Kemal liderliğinde kendilerini hızla toparlayan İTC ise yeni bir örgütlenmeye giderek, ulus devlet projesini hayata geçirmek için harekete geçti. Bunun anlamı, başlanılan soykırım zincirine yeni halkalar eklenmesiydi. Karadeniz ve civarında Topal Osman gibi Ermeni soykırımı suçlusu katiller, Mustafa Kemal'in görevlendirmesiyle Rum soykırımına başladı. Kuvvayı Milliye adı altında oluşturulan birlikler, Batı Anadolu'nun binlerce yıllık Rum halkını köklerinden sökerek katlettiler. Eski İttihatçılar, yeni Kemalistler, Anadolu'yu Hristiyanlardan arındırdıktan sonra emperyalist devletlerle masaya oturdular ve nihai hedefleri olan ulus devleti, Türkiye Cumhuriyeti'ni kurdular.

Kanlı sermaye, kanlı şirketler

Cumhuriyetin kurulmasıyla birlikte mübadele adı altında İstanbul'da yaşayanlar hariç, hayatta kalmayı başarmış olan Rumlar Yunanistan'a gönderildi, onların yerine Yunanistan'da yaşayan Müslüman nüfus yerleştirildi. İzmir'de toplanan ve bizzat Mustafa Kemal'in başkan-

lık ettiği İktisat Kongresi'nde, cumhuriyetin ekonomi politikaları kararlaştırıldı. İktidarda bulunan askeri-sivil bürokrasinin aldığı kararlardan biri, cılız yerli burjuvazinin güçlendirilmesiydi.

Ermenilerden gasp edilen servet ile ilk "ulusal" banka olan İş Bankası kuruldu. İş Bankası, büyüme isteyen burjuvaziye kredi açmak suretiyle destek oldu. Egemen askeri-sivil bürokrasi, başta şeker fabrikası olmak üzere çeşitli fabrikalar kurdu. Ticaretin kolaylaşması için yol ve demiryolu yapımı hızlandırıldı. Bu dönemde Nuri Demirağ gibi kişiler, askeri-sivil bürokrasinin denetiminde palazlandılar.

Yapılan zincirleme soykırımlar, dökülen kanlar ise egemenlere yeterli gelmiyordu. "Yerli" sermayenin daha da güçlendirilmesi için 1934'de Trakya olayları tezgâhlanarak, Yahudilerin büyük kısmının ülkeyi terk etmesi sağlandı. Hakları için ayaklanan Kürtlerin on binlercesi katledildi. 1940'lı yıllarda yaşanan Varlık Vergisi felaketiyle ülkede kalan son Hristiyan ve Yahudilere çok büyük bir darbe vuruldu, çoğu mülksüzleştirildi ve servetleri Türk burjuvazisine devredildi. Ama bu kadarı da yeterli gelmedi, 6-7 Eylül olayları ile İstanbul'da kalan son Rumlar da kovularak, soykırıma bir halka daha eklenmiş oldu.

1950 yılında taşra burjuvazisi ile büyük toprak sahiplerinin temsilcisi olarak iktidara gelen Demokrat Parti döneminde sahip oldukları ayrıcalıkları yitirmek tehlikesiyle karşı karşıya kalan ordu bürokrasisi, 1960 darbesinden sonra ayrıcalıklarını güvence altına almak ve geleceğini burjuvazinin geleceğiyle birleştirmek için, özel bir kanunla OYAK'ı kurdu. En başından kapitalist bir şirket olarak kurulan OYAK, sahip olduğu vergi avantajlarını da kullanarak bankacılıktan otomotive kadar pek çok sektörde boy gösteren dev bir holding oldu.

İşçilerin birliğinin sermayeyi yenmesi için: Tarihle yüzleşmek...

Türkiye sermayesi burjuvazisiyle, ordusuyla bir kan denizinin üzerinde yüzyüyor. Bu durumu gizlemek için gemisinin etrafına yalanlardan oluşan kalın bir zırh geçirmiş durumda. Türkiye sermayesinin soykırımcı kanlı yüzünü ortaya çıkardıkça, gemisinin etrafındaki zırhtaki çatlaklar hızla büyüyecek, ardından bir daha geri dönmek üzere kendi oluşturduğu kan denizinin dibini boylayacak. Burada bize düşen görev, gerçekleri en açık bir şekilde ortaya koymak, sermayenin kanlı, soykırımcı kimliğini teşhir etmek için durup dinlenmeden çalışmak olacaktır...

6-7 Eylül 1955 İstanbul, Rumlara ait dükkanlar yağmalanıyor

Dünyayı neden işçiler değiştirebilir?

Marksistlerin işçi sınıfı hakkında illüzyonları yoktur. Fakat işçilerin, sosyal artı değer üretimindeki ve dağıtımındaki yabancılaşmış pazar ilişkilerinin yerine demokratik kontrolü, yani sosyalizmi getirme yeteneğine sahip olduğunun da farkındadırlar

Marks'ın sosyalist teoriye muhtemelen en önemli katkısı, işçi sınıfının dünyayı değiştirme gücünde olduğunu göstermiş olmasıdır. Marks, o güne kadar hâkim konumda olan ve işçileri sadece sistemin kurbanı, ya da medeniyeti tehdit eden bir grup olarak gören anlayışa karşı, işçilerin kolektif özgürlük mücadelesinin, kapitalizme karşı sosyalist bir alternatif potansiyeli taşıdığını ortaya koymuştur.

Marks'ın sınıf anlayışını reddedenler, temel bir noktayı gözden kaçırıyor. Bu durum özellikle de gelir, statü, meslek, tüketim alışkanlıkları gibi farklı sosyal katmanları sınıfla eş tutan sosyolojik yaklaşımlar için geçerli. Bu bakışa göre eğitilmiş bir öğretmenle düşük ücret alan bir fabrika işçisinin ortak neyi olabilir?

Emekçiler arasındaki ayrımlara dikkat çeken bu analizler, eğer çalışanların sömürü karşısındaki konumları görmezden gelinirse anlamlı olabilir. Oysaki Marks, tam aksine, kapitalizmin karmaşık sömürü sürecinin emek gücü içerisinde çok sayıda farklılık yarattığını, fakat aynı zamanda bu farklılıkları yatay olarak kesen birçok ortak ilişkiyi de ortaya çıkardığını göstermiştir. Marks'ın analiz ettiği sömürü modeli, Marksistleri, işçi sınıfı arasındaki farklılıkları görmezden gelmeye götürmez. Tersine bu bölünmeler arasındaki karşılıklı dayanışmanın maddi temeline işaret eder.

Marks'ın yöntemi

Marks'ın sınıf yaklaşımını daha iyi anlayabilmek için, onu tarihsel boyutu içerisinde kavramak gerekir. İnsanı diğer canlılardan ayıran temel kriter, onun sadece doğanın bir parçası olmayıp, aynı zamanda doğayı kendi ihtiyaçları çerçevesinde dönüştürebilmesidir. İnsanlık, milattan önce 8 ila 10 bin yılları arasında ortaya çıkan Neolitik Devrim'in sonucunda, toplayıcılıktan tarım yapan bir seviyeye geldi. Tarlalarda yapılan hasat sayesinde, insanlık tarihinde ilk kez, sistematik olarak artı ürün ortaya çıktı. Bu artı ürünün nasıl kontrol edileceği yeni bir sosyal sorun yarattı ve küçük bir azınlığın bu ürünü kontrol etme gücünü ele geçirmesiyle sınıflar doğdu.

Bu çerçeveden bakıldığında, sınıfların insanlık tarihinin kopmaz bir parçası değil, sadece belli bir tarihsel sürecin sonunda, bir grubun, diğer grup tarafından üretilen sosyal artı değere el koymasıyla ortaya çıktığı görülür.

Bu sınıf yaklaşımın üç güçlü yanı vardır. Birincisi, egemen sınıfın artı değere nasıl el koyduğuna bakarak, tarihi dönemler halinde incelemek mümkün hale gelir. Örneğin feodal beylerin köylüleri sömürmesiyle, kap-

italistlerin ücretli emeği sömürmesi arasındaki farklı yönleri inceleyerek, feodal ve kapitalist toplumların farklı sosyal çelişki formları hakkında sonuçlara varılabilir.

İkincisi, sınıfların nasıl ortaya çıktığı doğru analiz edilebilirse, sınıfların ortadan kalkması için gerekli koşulların neler olduğuna da ışık tutulabilir. Sınıfları ortaya çıkaran şey, henüz tüm toplumun refah içinde yaşamasına elvermeyecek kadar az olan artı değerlin bir elit tarafından alıkonulması olduğuna göre, sınıf ayrımlarının ortadan kalkması da, bu artı değerlin tüm toplumu refaha ulaştırmaya yetecek seviyeye ulaşmasıyla mümkün olabilir. Marks, kapitalizmde, üretimin bu seviyeye ulaştığını söyler.

Üçüncü olarak ise, Marks, artı değer üretimini sınıf analizinin merkezine koyarak, kapitalist ekonomideki farklı aktörlerin birbiri arasındaki kendine özgü ilişki biçimlerini gösterir. Kapitalist sınıfın ilişkileri, sadece dinamik bir sermaye birikim süreci

içerisinde anlamlı olabilir.

Sömürü

Sınıf kavramını kapitalizmin ve sömürünün karmaşık süreci içerisinde düşündüğümüzde, emeğin üretkenliğinin artmasının, işçi sınıfının yapısı üzerindeki kalıcı etkilerini de görebiliriz. Emeğin üretkenliğinin artması, belirli bir sektördeki işçilerin sadece daha önemli bir konuma gelmeleri anlamına gelmez. Aynı zamanda yeni teknolojilerle üretim yapabilen daha eğitilmiş bir işçi sınıfının ortaya çıkmasına neden olur. Bu nedenle günümüzün işçi sınıfı, geçmişe göre çok daha ileri bir eğitim seviyesine sahiptir. Kapitalistler üretimi geliştirmek için, işçi sınıfını da geliştirirler.

Bunun iki temel sonucu vardır. İlk olarak işçi sınıfının daha eğitilmiş olması, işçi sınıfının toplumdaki demokratik kontrolü sağlamaya hazır hale gelmesine yardım eder. İkinci olarak ise, işçileri eğitmek için eğitimci yetiştirme ihtiyacı ortaya çıkar.

Eğitim sektörünün kendisi de kapitalist pazarın kurallarına tabi olduğu için, daha çok kişiyi daha ucuza eğitime baskısı oluşur. Bunun bir benzeri sağlık ve sosyal hizmetler sistemi için söylenebilir.

Ortak çıkar

İşçi sınıfı, sayısız farklı işe ve farklı ücret seviyelerine sahip olmasına rağmen, sömürülmekte olan kolektif emeğin bir parçasıdır. Bu nedenle işçi sınıfının kapitalist sömürüye karşı demokratik bir alternatif için direnmesi ortak çıkarıdır. Tersinden bakarsak, kapitalistler, etraflarındaki yöneticiler, yargıçlar, polis, ordu ve burjuva medya ile sömürü sisteminin tepesinde oturmaktadırlar. Ancak kapitalistler sömürü sürecini yürütürken, aynı işçiler gibi yabancılaşmış durumdadırlar. Çünkü onların da, kapitalistler arasındaki plansız ve kör rekabete dayanan sistem üzerinde bir denetimleri yoktur.

Sınıf mücadelesinin, kapitalizmin merkezinde yer alan sömürü ilişkilerinden kaynaklandığının farkına varırsak, işçi sınıfının kapitalizmde eşsiz bir güce sahip olduğunu da görürüz. Çünkü ücretli emeğin sömürüsüne dayanan sistemde, sadece işçiler bu sistemi alaşağı etme potansiyeline sahiptir.

Neden işçi sınıfı?

Marksistlerin işçi sınıfı hakkında illüzyonları yoktur. Fakat işçilerin, sosyal artı değer üretimindeki ve dağıtımındaki yabancılaşmış pazar ilişkilerinin yerine demokratik kontrolü, yani sosyalizmi getirme yeteneğine sahip olduğunun da farkındadırlar.

İşçi sınıfının romantikleştirilmesini reddederken, işçilerin kapitalizme karşı direnebilmeleri ve en nihayetinde devrebilmeleri için, kendi saflarındaki bölünmelerin de üstesinden gelmesi gerektiğinin farkında olmak gerekir. Mücadele etmek gereken bölünme sadece farklı statü ve katmanlar şeklinde değil, aynı zamanda ırkçılık, cinsiyetçilik, homofobi gibi çeşitli baskı ilişkileri olarak karşımıza çıkmaktadır.

İşçi sınıfının dayanışması, yalnızca bu baskı çeşitlerine karşı kesintisiz bir mücadele sürdürülürse sağlanabilir. Marks bu nedenle işçi sınıfına "evrensel sınıf" demiştir.

İşçiler kendi özgürlüklerini kazanmak için, kolektif olarak gerçek demokrasi mücadelesi vermek zorundadır. Çünkü işçi sınıfının kurtuluşu kapitalist sınıfa karşı mücadele içinde kazanılmak durumundadır ve bu, sadece insanlığın genel kurtuluşu ile mümkün olabilir.

Paul Blackledge

(Erkin Erdoğan tarafından kısaltılarak çevrilmiştir.)

Militarist modernleşme

Çağla OFLAS

Murat Belge basında da çok tartışılan "Militarist Modernleşme" adlı kitabında, kapitalist modernleşme sürecinde milliyetçiliğin ve militarizmin oynadığı rolü irdeliyor. Kapitalist modernleşme sürecinde burjuvazinin etkin olduğu Fransa, İngiltere ve ABD gibi ülkelerde militarizmin tahakküm kurmadığını anlatan Belge, milliyetçiliğin kapitalizmde oynadığı role dikkat çekerek, toplumsal bir baskı aracı olan ordunun kapitalizmde vazgeçilmezliğinin altını çiziyor.

Murat Belge kitabında Almanya, Japonya, Türkiye gibi ülkelerde modernleşmenin önünü açabilecek burjuva sınıfı olmadığından, ordunun toplumu militaristleştirilerek yukarıdan aşağıya yeniden dizayn etmesi suretiyle kapitalist modernleşme sürecinin yaşandığını karşılaştırmalı örnekleriyle anlatıyor. Almanya örneğini İtalya, Japonya örneğini Hindistan ve Türkiye örneğini Yunanistan ile karşılaştırıyor.

Kapitalist modernleşme sürecinde milliyetçiliğin oynadığı role dikkat çeken Belge, ordunun da kapitalist modernleşme sürecinde yeniden modernleştirildiğini anlatıyor. Murat Belge modernleşmeyle sınırlı kalmayan ordunun tüm toplumu askeri disiplin ve itaat yöntemleriyle "terbiye" ettiği tarihsel ve toplumsal süreçlere odaklanıyor. Almanya ve İtalya gibi faşizmin iktidara geldiği ülkelerde militarizmin ve maçızmın etkisine dikkat çekiyor. Farklı tarihsel-siyasal deneyimler içinde biçimlenmiş ulus devlet örnekleri arasında Almanya gibi Bismark tarafından "kan ve demir" ile biçimlendiği ileri sürülen toplumsal projelerin belirli tarihsel koşullarda nazizme yol açtığının altını çiziyor. Milita-rizmin tahakküm kurmadığı örneklerde ise bunu engelleyen top-lumsal siyasal ve kültürel reflekslerin nasıl işlediği inceleniyor.

Militarist Modernleşme

Almanya, Japonya, Türkiye
Murat Belge
İletişim Yayınları

Nereye gitmeli
ne seyretmeli
ne dinlemeli
ne okumalı

TIYATRO:

ABD'de Mc Charty döneminin en önemli davalarından Rosenberglerin davasını konu alan "Rosenbergler Ölmemeli" İstanbul Şehir Tiyatroları tarafından sahneleniyor.

KONSER

Hrant Dink'in Dostları Barış İçin Söyleyecek, İstanbul Ghetto'da, 20 Ocak, Cuma, saat: 22.30
Kardeş Türküler, Cahit Berkay ve Şevval Sam

Katyn Katliamı

Katyn Katliamı ağır bir Polonya filmi. İkinci Dünya Savaşı'nda Stalin'in Rusya'sı ile Hitler'in Almanya'sı anlaşarak Polonya'yı paylaşarak işgal ediyorlar. Bu anlaşma ve Polonya'nın ikili işgali uzun sürmedi. Naziler Rusya'ya saldırınca önce Polonya'nın tümünü ele geçirdiler.

Polonya ordusu işgalcilere çok fazla direnemedi. Ordunun subayları Ruslar tarafından bir askeri esir kampında toplandılar. Daha sonra Ruslar 22 bin Polonyalı subayı tek tek başlarına kurşun sıkarak imha etti.

Uzun yıllar Katyn Katliamı'nı Rusların mı Nazilerin mi yaptığı tartışıldı. Rusya katliamı daima reddetti ve Nazileri suçları. Ne var ki 2007 yılında yapılan Katyn Katliamı filminden sonra Rusya katliamı kendilerinin yaptığını kabul etti.

Katyn Katliamı çok ağır bir film olması rağmen ilgiyle izlenebiliyor, iyi çekilmiş bir film ve filmin sonuna kadar katliamı gerçekleştiren gücün Rus ordusu olduğunu açıkça söylemiyor. Filmin son sahneleri katliamı gösteriyor. Seyredilmesi zor sahneler.

İnsan hemen Rus sosyalistlerinin ve işçi sınıfının en önde gelen kesimlerinin de aynı şekilde imha edildiğini düşünüyor.

Ekim Devrimi'nin sayısız militanı, önderi stalinistler tarafından benzer şekilde katledilmişti.

Katyn Katliamı:

Yönetmen: Andrzej Wajda **Senaryo:** Andrzej Wajda, Andrzej Mularczyk, Przemysław Nowakowski, Władysław Pasiukowski
2007, Polonya yapımı

Marksizm 2012

19-23 Nisan, İstanbul Taxim Hill Otel

Bu sene Marksizm toplantılarının 20. yılı. 20 senedir bazen yılda bir kez çok zaman iki kez yapılan marksizm toplantıları çok çeşitli mekanlarda, bir çok farklı görüşten konuşmacılarla gerçekleşti.

Saima düzenlendiği yılın, ayların gündemi başlıca tartışma konusu oldu. 20 yılda Marksizm toplantılarına 10 binden çok insan katıldı.

20'inci yılını kutlayacak olan Marksizm bu sene kapsamlı bir programla düzenlenecek. ULUSlararası hareketten çok sayıda konuşmacı Marksizme katılacak.

Ayrıntılı broşür çok yakında çıkıyor

marksizmgunleri.org

ALTÜST

4. sayı çıktı ↑ (555) 637 24 50

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konyelerinin ve işçi milletlerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet ge-reklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığinsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel yönelimlerden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarılır.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarılır.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizm gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylece bir parti işçi sınıfının yığinsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

marksist.org

devrimci antikapitalist
haber yorum

tıklayın...

sosyalist işçi

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

★ **Z Yayıncılık ve Tanıtım Hizmetleri Ltd. Şti.**
■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazışmaları Müdürü:
Volkan Tamusta ■ Adres: Büyükparmakkapı Sokak,
16/3 Beyoğlu-İstanbul ■ Baskı: Özdemir Matbaası:
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, C Blok, No: 242 Topkapı,
İstanbul - Tel: 0212 577 54 92 ■ Yerel süreli yayın,
haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

Bir araştırmaya göre, 2015'e kadar obezite hastası yoksul çocuklarının sayısı, zengin çocuklarının sayısının iki katına çıkacak. Yoksul ailelerin çocuklarının %11.2'sinde obezite görülecekken zengin ailelerin çocuklarında bu oranın %5.4 olacağını belirtiliyor

Obezite, fast-food ve yoksulluk

Obezite ile kapitalizm arasındaki ilişkiyi teşhir etmek için kendini denek olarak kullanan belgeselci Morgan Spurlock, bir ay boyunca sadece McDonald's'tan hamburger yiyor. Daha ikinci haftadan hem ruhsal hem de bedensel açıdan sağlığı çökme tehlikesiyle karşı karşıya kalıyor. Spurlock, neden McDonald's'ı seçtiğini anlatırken bu şirketin aynı zamanda en çok reklam veren marka olduğunu ve kötü beslenmenin reklam dünyasıyla yakından ilişkisini vurguluyor.

Kapitalizm tarafından önce kendi kendilerini besleyemez hale getirilen insanlar, sunulan yiyecekleri (örneğin fast-food) tüketmek zorunda bırakılıyor. Obezitenin sebebi sanki kendisi değişmiş gibi kapitalizm, medyası aracılığıyla obezitenin ne denli tehlikeli bir hastalık olduğu uyarısını yapıyor. Bu noktada, sağlık sektörünün elde ettiği muhteşem karları hatırlamakta fayda var.

Zayıflama ilaçları, diyet programları, spor salonları, 'organik' gıdalar devasa bir sektörü oluşturuyor. Sorunu üreten kapitalizm, çözümü de kendi çıkarları doğrultusunda sunmakta, aslında sunuyormuş gibi yapmaktadır.

Dünya genelinde obezite son 30 yıl

içinde ciddi artış gösteriyor. Bugün obezite yaygınlığı 1970'lerdeki düzeyinden 10 kat fazla. Türkiye'de ise oran, 1990'da %18.6 iken 2000 yılında %21.9.

Bu taboda, insanlara durmaksızın 'tükettiğiniz kadar varsınız' mesajını veren reklam sektörünün payı büyük. Öyle ki, Amerika'da fast-food reklamlarının İsveç, Norveç ve Finlandiya'da olduğu gibi yasaklanması gündemde.

Obezite yoksullarda daha fazla görülüyor

İngiltere Sağlık Araştırmaları Enstitüsü tarafından yapılan araştırma, obezitenin sınıfsal boyutunu da ortaya koyuyor.

Araştırmaya göre, 2015'e kadar obezite hastası yoksul çocuklarının sayısı, zengin çocuklarının sayısının iki katına çıkacak. Yoksul ailelerin çocuklarının %11.2'sinde obezite görülecekken zengin ailelerin çocuklarında bu oranın %5.4 olacağını belirtiliyor.

Araştırmayı yürüten Dr. Emmanuel Stamatakis, sağlıkta sosyal eşitsizliklerin azaltılması için geniş çaplı bir sağlık hareketinin başlatılması gerektiğini belirtiyor.

Bahan GÖNCE

"Kapitalizm, hep ilerlemek zorunda olan, aksi takdirde devrilen o meşhur bisiklet gibidir ve şirketler, duvara toslamadan önce kimin daha hızlı pedal çevirdiğini görmek için yarışıyorlar."

Susan George

Şu an üretimde hiçbir değişiklik yapmadan en az 12 milyar insanı refah içerisinde yaşatacak gıda varken kaynakların kıt olduğu yalanının neden söyleme ihtiyacı hissediyorlar?

İnsanların günlük A vitamini ihtiyacını bir havuçtan sağlayabilecekken, dünyada her yıl A vitamini eksikliğinden kör olan 500bin

Bisiklet

çocuğa; son teknoloji ürünü GDO'lu a vitaminince zengin "altın piring" önermesiyle aynı nedenden.

Ürettiği karbondioksit ile küresel ısınmaya yol açan bir teknolojiyi kullanmaya devam ederken; küresel ısınmayı gıda fiyatlarının artmasını sağladığı için bunu durduramayacak olmasıyla aynı nedenden.

GDO'lu tarım ile dünyanın ekolojik çeşitliğine zarar vererek, diğer yerel gıdaların kısırlaşmasına yola açmasıyla aynı nedenden.

Her yıl Türkiye'de resmi rakamlara göre 1200-1500 işçiyi, iş cinayetleriyle öldürürken ve çevreyi geri dönüşü olmayacak şekilde kirletirken; hala termik santral ve nükleer santral yapmak için ısrar etmesiyle aynı nedenden.

Şirketler, dışsallaştırma mekanizmalarıdır. O tek bir işi yapmak için programlanmış bir makinedir. Ve bunu yaparken dünyada yol açtığı sorunlar onun maliyet hesabına katılmamışsa sorunu değildir. Bu

yüzden çevreyi kirletmek, insan sağlığını bozmak gibi zararlılara yol açtığına başkasının sorunu olur. Şirketlerin herhangi bir cezaya karşı ahlaki sorumluluk geliştirmeleri de beklenemez. Verilen cezalar sadece maliyet olarak görülürler. Çevreye zarar vermenin maliyeti, elde edilecek kardan az ise her türlü zararı verebilecek psikopat karakterli "kişi"lerdir. Aynı nedenden ötürü sosyal sorumluluk geliştirmeleri mümkün değildir.

Dolayısıyla onlara kafa tutabilecek tek gücü, %99'u harekete geçirmeliyiz. İhtiyacımız olan tek şey kitlesel bir hareket. Bu hareket başladı. Henüz küçük ama bütün kıtalarda var ve hızla büyüyor.

Ahmet Abacı